

**Odnawialne źródła energii.
Rynek mocy. Inwestycje
w zakresie elektrowni
wiatrowych. Promowanie
energii z wysokosprawnej
kogeneracji oraz
w morskich farmach
wiatrowych. Tom II.
Komentarz**

Wydanie 2.

Przejdź do produktu na ksiegarnia.beck.pl

1. Ustawa o odnawialnych źródłach energii¹

z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 478)

Tekst jednolity z dnia 23 czerwca 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 1378)²

(zm.: Dz.U. 2021, poz. 1093, poz. 1873; 2022, poz. 1383, poz. 1566, poz. 2370, poz. 2687)

¹ Odnośnik nr 1: Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 16, z późn. zm.);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.Urz. UE L 315 z 14.11.2012, str. 1);
- 3) dyrektywę Rady 2013/18/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz.Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 230);
- 4) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 82);
- 5) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE (Dz.Urz. UE L 158 z 14.06.2019, str. 125).

² Tekst jednolity ogłoszono dnia 30.06.2022 r.

Rozdział 1. Przepisy ogólne

Art. 1. [Zakres przedmiotowy]

1. Ustawa określa:

1) zasady i warunki wykonywania działalności w zakresie wytwarzania:

a) energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii,

b) biogazu rolniczego

– w instalacjach odnawialnego źródła energii,

c) biopłynów;

2) mechanizmy i instrumenty wspierające wytwarzanie:

a) energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii,

b) biogazu rolniczego,

c) ciepła

– w instalacjach odnawialnego źródła energii;

3) zasady wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach odnawialnego źródła energii;

4) zasady realizacji krajowego planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych;

5) warunki i tryb wydawania certyfikatów instalatorom instalacji odnawialnego źródła energii oraz akredytowania organizatorów szkoleń;

6) zasady współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz wspólnych projektów inwestycyjnych.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w transporcie w rozumieniu ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2022 r. poz. 403), zwanej dalej „ustawą o biokomponentach i biopaliwach ciekłych”, z wyłączeniem przepisów rozdziału 6.

3. Do przyłączenia instalacji odnawialnego źródła energii do sieci stosuje się przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2021 r. poz. 716, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą – Prawo energetyczne”.

4. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

Spis treści

	Nb		Nb
I. Miejsce OZEU w systemie prawnym odnoszącym się do sektora energetycznego	1–2	2. Cele ustawy	4
1. Transpozycja prawa unijnego i jego wpływ na ewolucję OZEU	1	III. Zakres przedmiotowy OZEU	5
2. Miejsce ustawy w polskim systemie prawnym	2	1. Istota komentowanego przepisu	5
II. Cele i dyrektywy wykładni norm OZEU	3–4	IV. Wyłączenia stosowania OZEU	6
1. Wzajemna relacja pomiędzy PrEnerg a OZEU	3	1. Rodzaje wyłączeń	6
		V. OZEU a przepisy o ochronie konkurencji i konsumentów	7–8
		1. Stosunek przepisów	7
		2. Cel regulacji	8

I. Miejsce OZEU w systemie prawnym odnoszącym się do sektora energetycznego

1. **Transpozycja prawa unijnego i jego wpływ na ewolucję OZEU.** Komentowana ustawa, 1 w swojej pierwotnej wersji, stanowiła efekt implementacji do krajowego porządku prawnego:

1) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z 23.4.2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.Urz. UE L Nr 140, s. 16);

- 2) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z 25.10.2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.Urz. UE L Nr 315, s. 1);
- 3) dyrektywy Rady 2013/18/UE z 13.5.2013 r. dostosowującej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz.Urz. UE L Nr 158, s. 230).

Obecny kształt uregulowań zawartych w OZEU stanowi konsekwencję wdrażania przez polskiego prawodawcę, w sposób mniej lub bardziej pełny, regulacji unijnych, które stanowią emanację obecnej polityki energetyczno-klimatycznej Unii Europejskiej. Mowa tutaj przede wszystkim o dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z 11.12.2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.Urz. UE L Nr 328, s. 82), zwanej również dyrektywą RED II, oraz o dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z 5.6.2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE (Dz.Urz. UE L Nr 158, s. 125). Stanowi tym samym, w pewnym sensie, odzwierciedlenie ewolucji przepisów prawa Unii Europejskiej dotyczących materii szeroko rozumianej tematyki energetyczno-klimatycznej, kładącej nacisk na wspieranie rozwoju odnawialnych źródeł energii. Konieczne zatem wydaje się skomentowanie wspomnianych wyżej aktów normatywnych.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że dyrektywa 2009/28/WE, stanowiąca podwaliny pod OZEU (OZEU stanowiła drugi, „właściwy”, etap w realizacji zobowiązania państwa polskiego do impementacji dyrektywy 2009/28/WE, wynikający z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE, stanowiący o tym, że unormowania dyrektywy 2009/28/WE powinny być zostać implementowane do 5.12.2010 r., w tym też celu, a dokładniej dążąc do uniknięcia kar finansowych za brak implementacji Polska dokonała częściowej transpozycji ww. dyrektywy ustawą z 26.7.2013 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2013 r. poz. 984, często określaną mianem „małego trójpacku energetycznego”), przyjęta została w oparciu o art. 192 TFUE, a zatem akt ten wydany został na podstawie traktatowych przepisów proceduralnych dotyczących zasadniczo, stanowienia prawa związanego w celami środowiskowymi. Zgodnie z art. 1 wspomnianej dyrektywy 2009/28/WE ustanawiała ona:

- 1) wspólne ramy dla promowania energii ze źródeł odnawialnych;
- 2) obowiązkowe krajowe cele ogólne w odniesieniu do całkowitego udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto i w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie;
- 3) zasady dotyczące:
 - a) statystycznych przekazów między państwami członkowskimi,
 - b) wspólnych projektów między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi,
 - c) gwarancji pochodzenia,
 - d) procedur administracyjnych,
 - e) informacji i szkoleń oraz
 - f) dostępu energii ze źródeł odnawialnych do sieci elektroenergetycznej, jak również
- 4) kryteria zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów.

Zgodnie natomiast z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE: „każde państwo członkowskie dba o to, aby jego udział energii ze źródeł odnawialnych, obliczany zgodnie z art. 5–11, w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r. odpowiadał co najmniej jego krajowemu celowi ogólnemu dla udziału energii ze źródeł odnawialnych w tym roku, określone w trzeciej kolumnie tabeli w załączniku I część A. Te obowiązkowe krajowe cele ogólne są zgodne z celem zakładającym 20% udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto we Wspólnocie w 2020 r. (...)”. Dyrektywa 2009/28/WE wyznaczała tym samym cele, jakie mają zostać osiągnięte w zakresie wzrostu wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, ustanawiając je na poziomie 20% w skali całej UE (pkt 13 i 15 motywów dyrektywy 2009/28/WE) – por. *M. Przybylska*, Prawny charakter aukcji, s. 72. Jednocześnie: „Aby obowiązkowe krajowe cele ogólne zostały osiągnięte, państwa członkowskie powinny pracować w kierunku orientacyjnego kursu, nakreślającego drogę do osiągnięcia obowiązkowych ostatecznych celów. Powinny stworzyć krajowy plan działania w zakresie energii

odnawialnej zawierający informacje o celach sektorowych, mając na uwadze fakt, że istnieją różne zastosowania dla biomasy i dlatego kluczowe znaczenie ma zmobilizowanie nowych zasobów biomasy. Ponadto państwa członkowskie powinny ustalić środki służące osiągnięciu tych celów. Każde państwo członkowskie, szacując oczekiwane końcowe zużycie energii brutto w swoim krajowym planie działania w zakresie energii odnawialnych, powinno ocenić, w jakim stopniu środki służące efektywności energetycznej i oszczędności energii mogą przyczynić się do osiągnięcia krajowych celów. Państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę optymalne połączenie technologii z zakresu efektywności energetycznej i energii ze źródeł odnawialnych” (pkt 19 motywów dyrektywy 2009/28/WE). W tym kontekście, uwzględniając przy tym pozostałe uregulowania dyrektywy 2008/28/WE, skonstatować należy, że dyrektywa 2009/28/WE przyznawała państwom członkowskim szeroki zakres działań i instrumentów przydanych dla osiągnięcia ustanowionych im celów wiążących. Kluczowe pozostawało przy tym zobowiązanie państw członkowskich do przychylnego traktowania niekopalnych zasobów energetycznych, gdzie przedmiotem tego promowania powinna być „energia ze źródeł odnawialnych”, oznaczająca, w świetle art. 2 lit. a dyrektywy 2009/28/WE, energię z odnawialnych źródeł niekopalnych, a mianowicie energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, geotermalną i hydrotermalną oraz energię oceanów, hydroenergię, energię pozyskiwaną z biomasy, gazu pochodzącego z wysypisk śmieci, oczyszczalni ścieków i ze źródeł biologicznych (biogaz) – *M. Przybylska, A. Bohdan*, Podstawy prawne OZE, s. 6 i n.; *T. Długosz, M. Swora, A. Walaszek-Pyziół, T. Wludyka, A. Żurawik*, w: System Prawa Administracyjnego, t. 8B, 2018, s. 265.

Implementując dyrektywę 2008/28/WE poprzez uchwalenie OZEU polski ustawodawca dokonał „przeniesienia” szeregu obszarów regulacji, które wcześniej zostały wprowadzone do PrEnerg w ramach ustawy z 26.7.2013 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 984), którą potocznie zwykło się określać mianem „Małego Trójpaku Energetycznego”. Nie można zapominać przy tym, że: „mały trójjpak energetyczny” stanowił rozwiązanie o charakterze (można by rzec) „awaryjnym” – w związku z odstąpieniem przez Ministerstwo Gospodarki od projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii z 4.10.2012 r. (która miała wejść w skład tzw. „dużego trójpaku energetycznego”) nowelizacja PrEnerg wynikająca z Małego Trójpaku Energetycznego, pomimo wprowadzenia pewnych nowości w regulacjach dotyczących odnawialnych źródeł energii, nie wprowadzała zasadniczych zmian w systemie wsparcia OZE odsuwając w perspektywie czasu ewentualną gruntowną rewizję istniejącego systemu wsparcia OZE. Mowa tutaj o:

- 1) art. 9u–9x PrEnerg, wprowadzających zasady i warunki wytwarzania energii odnawialnej w mikroinstalacji przez osoby fizyczne;
- 2) noweli art. 7 PrEnerg, który kształtuje zasady dostępu sieciowego w całym sektorze energetycznym;
- 3) zmianie treści art. 9a PrEnerg, który poszerzył krąg podmiotów zobowiązanych do uzyskania i umorzenia świadectwa pochodzenia o odbiorcę przemysłowego;
- 4) rozdziale 2a PrEnerg (art. 11g–11l PrEnerg) zatytułowanego „Gwarancje pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej w odnawialnym źródle energii”;
- 5) rozdziale 3a PrEnerg zatytułowanego „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych oraz monitorowanie rynku energii elektrycznej, ciepła dostarczanego lub odbieranego z odnawialnego źródła energii, biogazu rolniczego, a także rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych stosowanych w transporcie”;
- 6) dodanie rozdziału 3b PrEnerg zatytułowanego „Warunki i tryb wydawania certyfikatów instalatorom mikroinstalacji i małych instalacji oraz akredytowania organizatorów szkoleń” oraz
- 7) dodanie rozdziału 6a zatytułowanego „Zasady współpracy międzynarodowej w zakresie wspólnych projektów inwestycyjnych oraz współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii”.

W dniu 30.11.2016 r. Komisja Europejska po raz pierwszy przedstawiła publicznie pakiet „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków” (*Clean Energy for All Europeans Package* – CEP), składający się m.in. z nowego obszernego pakietu przepisów prawnych regulujących funkcjonowanie unijnych systemów elektroenergetycznych. Przepisy te zastąpić

Art. 1

1. Ustawa o odnawialnych źródłach energii

miały obowiązujący dotychczas trzeci pakiet energetyczny z 2009 r. Jak zauważyła sama Komisja Europejska w swoim komunikacie mają one na celu utrzymanie konkurencyjności Unii Europejskiej w czasach, gdy przejście na czystą energię zmienia światowe rynki energii. CEP tym samym ma na celu przyspieszenie budowy wewnętrznego rynku energii elektrycznej, zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii oraz wzmocnienie pozycji odbiorcy końcowego energii, zwłaszcza konsumenta. Jednym z założeń Komisji Europejskiej przy opracowaniu CEP było ustanowienie odpornych na przyszłość (*future proof*) ram regulacyjnych rynku energii, tzn. takich, które umożliwią rozwój nowych technologii i modeli biznesowych, a także zapewnią postępującą integrację rynku i bezpieczeństwo dostaw (por. *K. Purchała, M. Janowski, J. Kowalczyk, Czysta energia*). Jak zauważył przy tym Komisarz do spraw polityki klimatycznej i energetycznej, *Miguel Arias Cañete*: „Nasze propozycje stwarzają większy popyt rynkowy na nowe technologie. Budują też odpowiednie warunki dla inwestorów, zwiększają prawa konsumentów, zapewniają lepsze funkcjonowanie rynków energetycznych i pomogą nam w osiągnięciu naszych celów klimatycznych. Jestem w szczególności dumny z wynoszącego 30 proc. wiążącego celu w zakresie efektywności energetycznej, ponieważ dzięki niemu zmniejszy się nasza zależność od importu energii, powstaną nowe miejsca pracy, a emisja CO₂ znacząco spadnie. Europa stoi u progu rewolucji czystej energii. I dokładnie tak, jak w przypadku Paryża – uda się nam to osiągnąć tylko wtedy, gdy będziemy pracować razem. Przedstawiając ten pakiet, Komisja Europejska wytyczyła szlaki dla bardziej konkurencyjnego, nowoczesnego i czystszej systemu energetycznego. Teraz pozostaje nam tylko liczyć na to, że Parlament Europejski i państwa członkowskie sprawią, że system taki stanie się rzeczywistością”.

CEP stanowił zatem podstawę programową dla uchwalenia przez Parlament Europejski UE dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z 11.12.2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.Urz. UE L Nr 328, s. 82), którą nazywa się również również dyrektywą RED II. Dyrektywa RED II przekształca i uchyla poprzednie przepisy [dyrektywę 2009/28/WE, dyrektywę (UE) 2015/1513 oraz dyrektywę 2013/18/UE] ustanawiając dla wszystkich krajów Unii Europejskiej wspólny system mający na celu promowanie energii ze źródeł odnawialnych w różnych sektorach gospodarki. Istotne pozostaje tutaj, że dyrektywa RED II, w ramach art. 37, wprowadziła regulację, zgodnie z którą dyrektywa 2009/28/WE utraciła z dniem 1.7.2021 r. moc obowiązującą. W konsekwencji dyrektywę RED II zastąpią regulacje dyrektywy 2009/28/WE, stając się jednym z kluczowych aktów prawa UE dla systemu odnawialnych źródeł energii i wprowadzając szereg zmian o charakterze wręcz systemowym, a które znalazły (lub powinny znaleźć) się w ramach OZEU. Dyrektywa RED II zapewnić ma ramy prawne dla rozwoju energii ze źródeł odnawialnych w sektorze energii elektrycznej, ogrzewania i chłodzenia oraz transportu w UE. W dyrektywie tej określono cele zużycia odnawialnych źródeł energii w latach 2021–2030 i bardzo mocno promuje się produkcję biopaliw z odpadów, np. przez podwójne naliczanie masy paliwa wytworzonego z odpadów względem masy paliwa powstałego z surowców naturalnych. Nadmienić należy, że dyrektywa RED II odnosi się również do produkcji pełnowartościowych produktów z odpadów z tworzyw. Tym samym przywiązuje dużą wagę do certyfikacji według standardów Blue Engel, EuCertPlast, ISCC+, które są oparte na gospodarce obiegu zamkniętego i bilansie masy. Ustanawia ona wiążący cel na szczeblu UE w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na 2030 r. na poziomie co najmniej 32% (art. 3 ust. 1 dyrektywy RED II). Ponadto w sektorze ogrzewania i chłodzenia roczny wzrost udziału energii odnawialnej powinien nastąpić o 1,3% (art. 23 ust. 1 dyrektywy RED II), w sektorze transportu wiążący cel ustalony jest na poziomie 14% energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii w sektorze transportu, przy czym w ramach wspomnianego 14% poziomu wkład zaawansowanych biopaliw i biogazu wyprodukowanych z surowców wymienionych w załączniku IX część A dyrektywy RED II (np. algi, jeżeli są hodowane na lądzie, w stawach lub w fotobioreaktorach, frakcja biomasy zmieszanych odpadów komunalnych, ale niesegregowanych odpadów z gospodarstw domowych, z zastrzeżeniem celów recyklingu na mocy art. 11 ust. 2 lit. a dyrektywy 2008/98/WE, bioodpady, zgodnie z definicją w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/98/WE, z gospodarstw domowych podlegające selektywnej zbiórce zgodnie z definicją w art. 3 pkt 11 tej dyrektywy, słoma, obornik i osad ściekowy, ścieki z zakładów wyłaczania oleju palmowego i puste wiązki owoców palmy *etc.*) jako udział w końcowym zużyciu energii w sektorze transportu ma wynieść co najmniej 0,2% w 2022 r.,

co najmniej 1% w 2025 r. oraz co najmniej 3,5% w 2030 r. Realizacja tak zakreślonych celów ma prowadzić – wraz z realizacją działań zwiększających efektywność energetyczną – do ograniczenia unijnych emisji CO₂ o 40% w porównaniu z emisjami z 1990 r., stanowiąc tym samym realizację unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r.

Dyrektywa RED II ustanawia zasady dotyczące wsparcia finansowego na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz dotyczące prosumpcji takiej energii elektrycznej, wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych w sektorze ogrzewania i chłodzenia oraz w sektorze transportu, współpracy regionalnej między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, gwarancji pochodzenia, procedur administracyjnych oraz informacji i szkoleń. Określa ona również kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. W szczególności dyrektywa RED II wprowadza instrumenty prawne:

- 1) umożliwiające konsumentom produkcję własnej energii elektrycznej, samodzielnie lub będąc częścią społeczności energetycznej działającej w zakresie energii odnawialnej, bez nieuzasadnionych ograniczeń. Przyznaje im również prawo do odłączenia się od nieefektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych oraz dostęp stron trzecich w odniesieniu do dostawców odnawialnych źródeł energii oraz ciepła odpadowego i chłodzenia do sieci systemów ciepłowniczych i chłodniczych;
- 2) ustanawiające oparte na europejskich warunkach rynkowych podejście do racjonalnego pod względem kosztów i rynkowego wsparcia finansowego na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;
- 3) zapewniające długoterminową pewność inwestorom i przyspieszające procedury wydawania zezwoleń na budowę projektów;
- 4) umożliwiające konsumentom uczestniczenie w transformacji energetyki, zapewniając tym samym prawo do produkowania własnej energii odnawialnej;
- 5) zwiększające stosowanie energii odnawialnej w sektorze ogrzewania i chłodzenia oraz w sektorze transportowym;
- 6) ulepszające unijne kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące bioenergii, których zakres został rozszerzony, tak aby obejmowały wszystkie paliwa produkowane z biomasy bez względu na ich końcowe wykorzystanie energii.

Dyrektywa RED II w ramach art. 36 ust. 1 przewiduje termin transpozycji art. 2–13, 15–31 oraz 37 dyrektywy RED II, tj. 30.6.2021 r. Należy zauważyć, że stanowi to istotną trudność w należytej jej implementacji na gruncie prawa krajowego, w szczególności w zakresie OZEU. Wynika to z faktu, że dyrektywa RED II zawiera wiele rozwiązań o charakterze ogólnym. Rolą ustawodawcy krajowego jest dopiero doprecyzowanie bądź wręcz stworzenie przepisów, których celem nadrzędnym jest wspieranie produkcji energii ze źródeł odnawialnych bądź zwiększanie jej wykorzystania. Niemniej polski prawodawca podjął już działania zmierzające do jej implementacji, dokonując m.in. uchwalenia ustawy z 29.10.2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 2376 ze zm.), stanowiącej implementację art. 2 pkt 15 i art. 21 ust. 1 i 4–6 dyrektywy RED, a mającej na celu modyfikację funkcjonującego systemu wsparcia prosumpcji przez stworzenie warunków do szerszej partycypacji społeczeństwa oraz promocję wykorzystania odnawialnych źródeł energii w formule rozproszonej i obywatelskiej, co przyczyni się do osiągnięcia krajowego celu udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto (uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw, Druk sejmowy Nr 1704, Sejm IX kadencji). Wspomniana nowelizacja ma mieć na celu rozwój i wykorzystanie energetyki prosumenckiej i rozproszonej przyczynią się równocześnie do realizacji innych priorytetów rządu, takich jak:

- 1) poprawa efektywności energetycznej;
- 2) zmniejszenie emisyjności sektora energetycznego;
- 3) poprawa lokalnego bezpieczeństwa energetycznego;
- 4) walka ze zjawiskiem smogu.

Nowelizacja przewidywała wprowadzenie nowych definicji, m.in.: prosumenta zbiorowego energii odnawialnej i prosumenta wirtualnego energii odnawialnej, zwiększających dostępność modeli prosumenckich dla społeczeństwa, jak też doprecyzowanie przepisów w celu uniknięcia

niekorzystnych dla prosumentów interpretacji (uzasadnienie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw, Druk sejmowy Nr 1704, Sejm IX kadencji). Pośród wielu zmian do OZEU nowelizacja wprowadza system wartościowego rozliczenia nadwyżki energii wyprodukowanej przez prosumenta, tzw. *net-billing* (co do samego mechanizmu – zob. komentarz do art. 4 OZEU).

W dniu 4.3.2022 r. wpłynął do Sejmu RP poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Druk sejmowy Nr 2324, Sejm IX kadencji), który pośród wielu zmian do OZEU oraz innych ustaw, ma za zadanie skorygować przyjęty w następstwie nowelizacji OZEU z 29.10.2021 r., jak wskazuje się w uzasadnieniu do projektu (Druk sejmowy Nr 2324): „niekorzystny sposób rozliczania nadwyżek energii pozyskiwanej z fotowoltaiki ze sprzedawcami energii, przewidziany ustawą zmienianą, która ma wejść w życie od 1.4.2022 r., który radykalnie obniży liczbę nowo powstających instalacji prosumenckich. Z tych względów, aby radykalnie przyspieszyć proces powstawania instalacji prosumenckich, proponuje się przywrócenie dotychczasowych, korzystnych dla prosumentów rozwiązań”.

Ponadto na etapie konsultacji społecznych znajduje się projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw. Projekt Ministerstwa Klimatu i Środowiska wraz z uzasadnieniem został opublikowany na stronie Rządowego Centrum Legislacji pod koniec lutego 2022 r. Głównym jego celem jest implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy RED II, przy czym analiza proponowanych regulacji (m.in. w zakresie wprowadzenia definicji biometanu, określenia zasad wykonywania działalności w zakresie wytwarzania biometanu, utworzenia rejestru wytwórców biogazu; obowiązku przyłączenia instalacji odnawialnego źródła energii do sieci ciepłowniczej oraz zakupu ciepła z OZE; gwarancji pochodzenia ciepła albo chłodu wytwarzanego z odnawialnych źródeł energii w instalacjach odnawialnego źródła energii, zagadnień związanych z partnerskim handlem energią czy Krajowym Punktem Kontaktowym) prowadzi do konstatacji, iż projekt ten nie stanowi całościowego wdrożenia dyrektywy RED II.

2. **2. Miejsce ustawy w polskim systemie prawnym.** OZEU stanowić ma podstawowy akt prawny regulujący funkcjonowanie sektora energii odnawialnej w Polsce, a także jeden z instrumentów (legislacyjnych) wspierania energetyki niekonwencjonalnej, pod którym to pojęciem kryją się regulacje prawne wspomagające rozwój i wykorzystanie niekonwencjonalnych sposobów uzyskiwania energii elektrycznej, ciepła i paliw gazowych, które są wspierane przez władzę publiczną (*T. Długosz, M. Swora, A. Walaszek-Pyziół, T. Włudyka, A. Żurawik*, w: System Prawa Administracyjnego, t. 8B, 2018, s. 262–263).

Powyższe rodzi pytanie o miejsce, jakie OZEU zajmuje w polskim systemie prawnym w zakresie odnoszącym się do szeroko rozumianej energetyki – kwestia ma niebagatelne znaczenie dla procesu wykładni i stosowania poszczególnych norm OZEU. Ustawa ta wpisuje się w szerszy krąg regulacji regulujących sytuację prawną sektora energetycznego – specyfika funkcjonowania sektora energetycznego wiąże się z objęciem go regulacjami szeregu aktów normatywnych, przy czym można przyjmować, że OZEU, obok PrEnerg wchodzi w skład „*corpus*” prawa energetycznego (w zakresie zagadnień energetyki odnawialnej), oprócz norm zawartych w aktach z zakresu prawa ochrony środowiska, prawa budowlanego, prawa zamówień publicznych oraz innych aktów prawnych, normujących szczególne zasady funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych i innych adresatów norm prawa energetycznego. Komentowana ustawa stanowi przy tym akt normatywny o charakterze *lex specialis* w stosunku do PrEnerg w odniesieniu do problematyki OZE, na co wskazują liczne wzajemne odesłania pomiędzy PrEnerg a OZE, czy też odesłania do stosowania w danej kwestii regulacji właściwych drugiej ustawie (np. art. 1 ust. 3 OZEU odsyłający do stosowania przepisów PrEnerg w odniesieniu do przyłączenia instalacji odnawialnego źródła energii do sieci). Symptomatyczne wydaje się tutaj swoiste „zespolenie” definicji legalnych funkcjonujących w ramach OZEU oraz PrEnerg, gdzie w takim zakresie, w jakim dane pojęcie jest pojęciem ogólnym dla całego sektora energetycznego (np. pojęcie dystrybucji) – znajduje ono uregulowanie definicyjne w ramach PrEnerg (art. 3 pkt 5 PrEnerg) z jednoczesnym odesłaniem w ramach definicji w OZEU do rozumienia tego pojęcia zgodnie z PrEnerg (art. 2 pkt 8 OZEU). Natomiast w takim zakresie, w jakim dane pojęcie

jest pojęciem „wyspecjalizowanym” (dotyczącym ekskluzywnie problematyki OZE), to jego właściwa definicja legalna ujęta jest w OZEU, a definicja legalna na gruncie PrEnerg zawiera wyłącznie odesłanie do definicji przyjętej w OZEU (np. definicja odnawialnych źródeł energii, która właściwie zostaje ujęta w ramach art. 2 pkt 22 OZEU, a definicja tego pojęcia w art. 3 pkt 20 PrEnerg zawiera wyłącznie odesłanie do definicji na gruncie OZEU).

Należy zatem uznać, że OZEU stanowi *lex specialis* wobec PrEnerg, jako niemalże ustawy organicznej dla sektora energetycznego, co pozwala na stosowanie PrEnerg w takim zakresie, w jakim OZEU nie odnosi się do danego zagadnienia.

II. Cele i dyrektywy wykładni norm OZEU

1. **Wzajemna relacja pomiędzy PrEnerg a OZEU** ma również znaczenie pod kątem zasad i celów obu aktów normatywnych – OZEU nie zawiera bowiem *expressis verbis* sformułowanych celów, dla których została uchwalona. Natomiast w art. 1 ust. 2 PrEnerg ustawodawca wprowadził cele związane ze stosowaniem PrEnerg.

Niektórzy przedstawiciele doktryny prawa energetycznego akcentują nietypowość wprowadzenia art. 1 ust. 2 PrEnerg na tle polskiej praktyki legislacyjnej (*J. Baehr, E. Stawicki, J. Antczak, Prawo energetyczne, 2003, s. 13*). Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę, jakkolwiek nietypowe, to jednak zasługuje na pełną aprobatę. Katalog celów ustawy pełni bowiem istotną rolę przy interpretacji jej poszczególnych uregulowań i może być traktowany jako przejaw swoistej wykładni autentycznej oficjalnej przepisów PrEnerg, a zatem przejaw intencji prawodawcy związanej z uchwaleniem tego aktu normatywnego (por. *L. Morawski, Zasady wykładni prawa, s. 35*; odnośnie problematyki związanej z wykładnią, jako poszukiwaniem „intencji Prawodawcy” zob. *Z. Tobor, W poszukiwaniu*). Użycie sformułowania „swoista wykładnia autentyczna oficjalna” nie jest przypadkowe, ponieważ, co do zasady, wykładnia autentyczna wiąże się z dokonywaniem interpretacji przez twórcę danego przepisu *post factum* – gdy akt normatywny, w skład którego dany przepis wchodzi, wszedł w życie. W tym przypadku mamy do czynienia ze stosunkowo rzadkim przypadkiem, gdy już w ramach danego aktu normatywnego prawodawca określa pewne zamierzenia, które mają być osiągnięte w wyniku stosowania ustawy, co może być traktowane jako wykładnia autentyczna. Niemniej bardziej zasadne wydaje się traktowanie ujętych w art. 1 ust. 2 PrEnerg celów, jako dyrektywy interpretacyjnej (mieszczącej się w ramach szeroko rozumianej wykładni, czy też jak określają ją niektórzy przedstawiciele doktryny – dyrektywy wykładni, o charakterze celowościowym), bowiem prawodawca wskazuje kierunek dokonywania wykładni poszczególnych przepisów PrEnerg, sam takiej wykładni nie dokonuje (podobnie *M. Czarnecka, T. Oglódek, Prawo energetyczne, 2009, s. 7*).

Rozważania powyższe mają doniosłe znaczenie dla wykładni norm OZEU, bowiem w zakresie mocy wiążącej celów określonych w PrEnerg w stosunku do innych ustaw (w tym OZEU) wydaje się, iż cele te należałoby uwzględniać również w przypadku innych uregulowań sektora energetycznego, o ile oczywiście nie będą naruszać zasad zawartych w innych ustawach, nie będą wobec siebie konkurencyjne. Artykuł 1 ust. 2 PrEnerg powinien być wtedy traktowany jako podstawa dla dokonywania wykładni systemowej tych przepisów.

2. **Cele ustawy.** Wspomniano już, że OZEU nie zawiera literalnego określenia celów 4 związanych z jej stosowaniem, nie oznacza to bynajmniej, że nie można tych celów wyprowadzić z szeroko rozumianego „tekstu prawnego” – niezwykle pomocne w tym zakresie będzie przyjęcie postulowanego przez *Z. Tobora* rozumienia interpretacji tekstu prawnego jako próby dotarcia do intencji prawodawcy (*Z. Tobor, W poszukiwaniu, s. 224 i n.* i cytowana tam literatura). Abstrahując od szerszego wywodu odnośnie całej złożonej problematyki dotyczącej poszukiwania intencji prawodawcy (szerzej zob. *L. Morawski, Zasady wykładni prawa; Z. Tobor, W poszukiwaniu i cytowana tam literatura*) należy wskazać, że oprócz szeroko wykorzystywanych aktów normatywnych, orzeczeń sądowych, doktryny prawniczej i samej praktyki prawniczej nie mniejsze znaczenie dla ustalenia treści przepisów prawnych (procesu interpretacji tekstu prawnego) mają również materiały przygotowawcze, którymi są w szczególności wszelkiego rodzaju sprawozdania z obrad organów stanowiących normy (Parlament RP), komisji legislacyjnych oraz różnego rodzaju ciał i instytucji biorących

udział w przygotowaniu lub ustanowieniu danego aktu normatywnego (*L. Morawski*, Zasady wykładni prawa, s. 214). Znaczenie tego typu instrumentarium dla procesu interpretacji zostało podkreślone przez SN, który w ramach uzasadnienia do uchwały z 11.4.2008 r. (III CZP 130/07, OSNC 2008, Nr 10, poz. 108) stwierdza, że: „W doktrynie zwraca się krytyczną uwagę, że w procesie wykładni sięga się zbyt rzadko do materiałów przygotowawczych, mimo że zwykle dostarczają one istotnych argumentów, co do tego jak rozumieć przepisy prawne. Z kolei w orzecznictwie podkreśla się, że chociaż intencje czy wola ustawodawcy nie mogą przesądzać o treści wyinterpretowanej z uchwalonego przepisu normy prawnej, to nie powinno się od tych motywów abstrahować” (por. również wyr. SN z 16.1.2007 r., IV CSK 290/07, niepubl.; post. SN z 25.5.2001 r., WA 15/01, OSNKW 2001, Nr 9–10, poz. 81).

W świetle powyższego należy wskazać, że w ramach uzasadnienia projektu OZEU (Rządowy projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii, Druk sejmowy Nr 2604, cz. I, s. 4 i n.) wskazuje się, iż: „Celem projektowanej ustawy jest:

- 1) zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego i ochrony środowiska, m.in. w wyniku efektywnego wykorzystania odnawialnych źródeł energii;
- 2) racjonalne wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii, uwzględniające realizację długofalowej polityki rozwoju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej, wypełnienie zobowiązań wynikających z zawartych umów międzynarodowych oraz podnoszenie innowacyjności i konkurencyjności gospodarki Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) kształtowanie mechanizmów i instrumentów wspierających wytwarzanie energii elektrycznej, ciepła lub chłodu, lub biogazu rolniczego w instalacjach odnawialnego źródła energii;
- 4) wypracowanie optymalnego i zrównoważonego zaopatrzenia odbiorców końcowych na energię elektryczną, ciepło lub biogaz rolniczy z instalacji odnawialnego źródła energii;
- 5) tworzenie nowych miejsc pracy w wyniku przyrostu liczby oddawanych do użytkowania nowych instalacji odnawialnego źródła energii;
- 6) zapewnienie wykorzystania na cele energetyczne produktów ubocznych lub pozostałości z rolnictwa oraz przemysłu wykorzystującego surowce rolnicze”.

Co więcej, w ramach uzasadnienia projektu OZEU podkreśla się, że priorytetowym efektem obowiązywania OZEU ma być zapewnienie realizacji celów w zakresie rozwoju odnawialnych źródeł energii wynikających z dokumentów rządowych przyjętych przez Radę Ministrów, tj. Polityki energetycznej Polski do 2030 r. oraz KPD, jak również dalsza koordynacja działań organów administracji rządowej w tym obszarze, co ma zapewnić spójność i skuteczność podejmowanych działań.

Konkludując – należy postawić tezę, że zarówno proces wykładni, jak i stosowania poszczególnych norm OZEU powinien uwzględniać również cele szczególne, o których mowa w uzasadnieniu projektu OZEU oraz cele „programowe” określone w art. 1 ust. 2 PrEnerg – nie można jednak mówić o jakichkolwiek konfliktach pomiędzy tymi grupami celów, bowiem cele OZEU mają charakter szczególny wobec celów PrEnerg, wypełniając je treścią specyficzną dla normowanej OZEU problematyki odnawialnych źródeł energii. Tak określone cele stają się zatem dyrektywami dla wykładni oraz stosowania poszczególnych norm OZEU.

III. Zakres przedmiotowy OZEU

- 5 1. **Istota komentowanego przepisu** sprowadza się do wyznaczenia granic przedmiotowych stosowania przedmiotowej ustawy (ust. 1), jak również, z przyczyn opisanych powyżej, można by rzec, pełni funkcję „programową” dla całej OZEU.

Artykuł 1 ust. 1 OZEU w sposób zwięzły definiuje obszary, które zostały objęte uregulowaniami ustawowymi. I tak OZEU określa:

- 1) zasady i warunki wykonywania działalności w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii oraz biogazu rolniczego w instalacjach OZE, jak również biopłynów (art. 1 ust. 1 pkt 1 OZEU) – ustawodawca wprowadził odrębne zasady dla wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w mikroinstalacji, małej instalacji, z biogazu rolniczego lub biopłynów oraz wytwarzania biogazu rolniczego lub biopłynów, natomiast w przypadku wytwórców energii odnawialnej w pozostałych instalacjach OZE,

- których moc zainstalowania wynosi 500 kW lub więcej, w dalszym ciągu zastosowanie znajdują regulacje ogólne wynikające z PrEnerg, tj. art. 32 PrEnerg i n.;
- 2) mechanizmy i instrumenty wspierające wytwarzanie: energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii; biogazu rolniczego; ciepła – w instalacjach odnawialnego źródła energii (uwzględnione zasadniczo w rozdziale IV OZEU zatytułowanym „Mechanizmy i instrumenty wspierające wytwarzanie energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, biogazu rolniczego oraz ciepła, w instalacjach odnawialnego źródła energii”, a które to przepisy weszły w życie 1.7.2016 r., zgodnie z art. 223 pkt 1 OZEU);
 - 3) zasady wydawania gwarancji pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach OZE (gwarancje pochodzenia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych wprowadziła dyrektywa 2009/28/WE, a krajowe regulacje w tym zakresie zostały przeniesione do OZEU wprost z PrEnerg, przy czym obecnie zastosowanie tutaj znajduje art. 19 dyrektywy RED II);
 - 4) zasady realizacji krajowego planu działania (KPD) w zakresie energii ze źródeł odnawialnych (obecnie obowiązującym KPD jest plan do 2030 r. przyjęty i notyfikowany KE w 2010 r., uzupełniony w ramach Uzupełnienia do Krajowego Planu Działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych z 2.12.2011 r., natomiast formalna procedura przyjęcia KPD, uregulowana jest w obecnym stanie prawnym w art. 126 i n. OZEU);
 - 5) warunki i tryb wydawania instalatorom instalacji odnawialnego źródła energii oraz akredytowania organizatorów szkoleń (ta kwestia również jest przedmiotem regulacji krajowych począwszy od 2013 r. i została wprowadzona do PrEnerg w ramach Małego trójpaku energetycznego); obecne brzmienie art. 1 ust. 1 pkt 5 OZEU wynika z wejścia w życie ustawy z 17.9.2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1873) w związku ze zmianą definicji małej instalacji (art. 2 pkt 18 OZEU) z uwagi na zastąpienie przez ustawodawcę w ramach noweli do OZEU, w miejsce sformułowania „mała instalacja”, użytymi w odpowiedniej liczbie i odpowiednim przypadku wyrazami „mała instalacja, której łączna moc zainstalowana elektryczna jest mniejsza niż 500 kW, albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 900 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest mniejsza niż 500 kW” (por. Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw, Druk sejmowy Nr 1129);
 - 6) zasady współpracy międzynarodowej w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz wspólnych projektów inwestycyjnych (nadmienić należy, że w tym zakresie przepisy OZEU są bardzo spójne, a w zasadzie identyczne, z postanowieniami dyrektywy 2009/28/WE).

Co prawda art. 1 ust. 1 OZEU, nie odnosi się *expressis verbis* do kwestii energetyki prosumenckiej, jednak zasady wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych przez prosumentów stanowią istotną część OZEU.

Wspólnym mianownikiem dla poszczególnych obszarów będących przedmiotem regulacji OZEU jest prowadzenie działalności wytwórczej w instalacjach OZE. Przedmiotem regulacji i wsparcia objęte jest wytwarzanie energii elektrycznej z OZE lub biogazu rolniczego tylko w instalacjach OZE, które spełniają przesłanki określone w definicji zawartej w art. 2 pkt 13 OZEU (por. komentarz do art. 2 OZEU).

IV. Wyłączenia stosowania OZEU

1. **Rodzaje wyłączeń.** Ustawodawca ograniczył się do literalnego wymienienia wyłącznie 6 dwóch obszarów.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 OZEU ustawy tej nie stosuje się do biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych zużywanych w transporcie w rozumieniu ustawy z 25.8.2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 403). Niemniej wyłączenie to ma charakter niezupełny, gdyż kwestie biopaliw oraz biokomponentów zostały objęte regulacją zawartą w rozdziale 6 OZEU. Stanowi to konsekwencję formuły KPD, który zgodnie z art. 126 ust. 2 OZEU określa krajowe cele w zakresie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych we wszystkich sektorach gospodarki, w tym w sektorze elektroenergetyki, ciepłownictwa i chłodnictwa oraz transportu.

Drugie wyłączenie z zakresu OZEU, tj. że do przyłączenia instalacji odnawialnego źródła energii do sieci stosuje się PrEnerg jest nie tylko wyrazem wzajemnej koherencji OZEU oraz PrEnerg, lecz wpływa na harmonizację porządku prawnego, nie wprowadzając różnych rozwiązań prawnych w odniesieniu do jednego (i *de facto* identycznego) zagadnienia.

V. OZEU a przepisy o ochronie konkurencji i konsumentów

7 1. **Stosunek przepisów.** Ustawodawca w ramach art. 1 ust. 4 OZEU wprowadził sformułowanie, że poszczególne przepisy OZEU nie naruszają przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. *Prima facie* rozwiązanie takie mogłoby być traktowane jako *superfluum*. Wszak krajowe i unijne regulacje z zakresu ochrony konkurencji znajdują wprost zastosowanie do prowadzenia działalności związanej z wytwarzaniem energii elektrycznej, gazu, ciepła i biopłynów pochodzących z odnawialnych źródeł energii, uregulowanej OZEU (por. np. art. 1 ustawy z 16.2.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 275).

8 2. **Cel regulacji.** Niemniej domniemywać należy, iż celem wprowadzenia takiego przepisu jest zaakcentowanie zgodności uregulowań OZEU z prawem konkurencji, w szczególności w kontekście pewnego uprzywilejowania niekonwencjonalnych źródeł energii w aspekcie pomocy publicznej (pomocy państwa w rozumieniu art. 107 i n. TFUE). Nie można bowiem zapominać, że system wsparcia OZE i wchodzące w jego skład instrumenty pomocowe (np. pomoc inwestycyjna przeznaczona na realizację inwestycji w zakresie instalacji odnawialnego źródła energii, o której mowa w art. 39 OZEU), uregulowany w OZEU, stanowi program pomocy publicznej, który w przypadku niespełniania wymogów przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (UE) Nr 651/2014 z 17.6.2014 r. uznającemu niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.Urz. UE L Nr 187, s. 1 – por. Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę klimatu i środowiska oraz cele związane z energią z 2022 r. (Dz.Urz. UE C z 2022 r. Nr 80, s. 1), jak też, nieobowiązujący co prawda, lecz mający walor porównawczy – Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020 (Dz.Urz. UE C z 2014 r. Nr 200, s. 1), zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE podlegały notyfikacji i zatwierdzeniu przez Komisję Europejską. Wsparcie dla odnawialnych źródeł energii przewiduje bowiem sama Dyrektywa RED II, gdzie w art. 2 pkt 5 uznano za „system wsparcia” każdy instrument, system lub mechanizm stosowany przez państwo członkowskie lub grupę państw członkowskich, który promuje wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, zwiększeniu ceny, za którą można ją sprzedać, lub zwiększeniu – poprzez nałożenie obowiązku stosowania energii odnawialnej lub w inny sposób – jej nabywanej ilości. Obejmuje ono m.in.: pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe, zwrot podatków, systemy wsparcia polegające na nałożeniu obowiązku stosowania energii odnawialnej, w tym również systemy posługujące się zielonymi certyfikatami, oraz systemy bezpośredniego wsparcia cen, w tym taryfy gwarantowane oraz wypłaty premii zmiennej albo stałej. Wyliczenie to nie ma charakteru enumeratywnego, a zatem dla uznania danego systemu lub mechanizmu za „system wsparcia” nie będzie istotne, czy występuje w nim którykolwiek z opisanych środków, lecz skutek polegający na swoistym „uprzywilejowaniu” wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych.

W dniu 30.11.2021 r. Komisja Europejska poinformowała o akceptacji przedłużenia systemu aukcyjnego – głównego polskiego programu wsparcia wytwórców energii ze źródeł odnawialnych. Stanowiło to podstawę dla przedłużenia funkcjonowania systemu na okres od 1.1.2022 r. do 31.12.2027 r. (zatwierdzenie nastąpiło w drodze decyzji Komisji opublikowanej w Dz.Urz. UE C z 2021 r. poz. 511, s. 9). W ramach zatwierdzenia Komisja przyjęła, jako maksymalną wartość pomocy, kwotę 43,85 mld zł. Wcześniej zatwierdzony przez Komisję system aukcyjny w 2017 r., posiadał budżet 40 mld zł. Taka suma może zostać przyznana producentom energii odnawialnej korzystającym ze wsparcia dzięki skutecznemu udziałowi w aukcjach przeprowadzonych w latach 2016–2021 jako dopłata do tzw. ujemnego salda. Komisja Europejska zgodziła się na przedłużenie pomocy publicznej w systemie aukcyjnym, uznając, że jest ona niezbędna, aby zwiększać produkcję energii odnawialnej w Polsce i aby

nasz kraj mógł zrealizować cele wynikające z unijnej polityki klimatycznej. Nadmienić należy, że notyfikacja została złożona przez Polskę w odniesieniu do rozwiązań wdrożonych do polskiego ustawodawstwa, jakie wynikały z obowiązującego ówczesnie Komunikatu Komisji Europejskiej określającego „Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020” (Dz.Urz. C z 2014 r. Nr 200, s. 1).

Z treści tego dokumentu wynika, że pomoc w postaci ulg w finansowaniu wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych może zostać przyznana wyłącznie przedsiębiorstwom należącym do sektorów, których pozycja konkurencyjna jest zagrożona z uwagi na wysokie koszty związane z finansowaniem wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, co wynika z intensywności zużycia energii elektrycznej przez te sektory (wymienione są one w Załączniku 3 do Wytycznych – Wykaz sektorów kwalifikowalnych na podstawie sekcji 3.7.2). Zgodnie z Wytycznymi, beneficjenci pomocy polegającej na udzieleniu ulg w finansowaniu wsparcia mają być wybierani w oparciu o obiektywne, niedyskryminacyjne i przejrzyste kryteria, przy czym na potrzeby ustalenia intensywności zużycia energii, od której uzależnione jest przyznanie ulgi, przyjmuje się zużycie energii elektrycznej przez dane przedsiębiorstwo. W świetle powyższego notyfikacja ustawy OZE Komisji Europejskiej była nie tylko konieczna, ale i wynika wprost z dostosowania się strony polskiej do Komunikatu Komisji pn. Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią elektryczną w latach 2014–2020.

W dniu 18.2.2022 r. ogłoszono Komunikat Komisji – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę klimatu i środowiska oraz cele związane z energią z 2022 r. (Dz.Urz. UE C z 2022 r. Nr 80, s. 1). Dokument ten stanowi rozwinięcie rozwiązań przyjętych w Komunikacie Komisji Europejskiej określającego „Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020”. W szczególności ustanawia on (w ramach sekcji 4.1.) zasady zgodności dla środków dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, w tym pomocy na produkcję energii odnawialnej lub paliw syntetycznych produkowanych z wykorzystaniem energii odnawialnej. Interesujące wydaje się wprowadzenie przez Komisję wymogu, zgodnie z którym przed zgłoszeniem pomocy, o ile nie zachodzą należycie uzasadnione wyjątkowe okoliczności, państwa członkowskie muszą przeprowadzić konsultacje publiczne w sprawie skutków dla konkurencji i proporcjonalności środków, które należy zgłosić na podstawie niniejszej sekcji. Obowiązek przeprowadzenia konsultacji nie ma zastosowania w odniesieniu do zmian już zatwierdzonych środków, które to zmiany nie powodują zmiany ich zakresu ani kwalifikowalności, ani nie przedłużają okresu ich obowiązywania o dłużej niż 10 lat od daty zgłoszenia pierwotnej decyzji Komisji uznającej pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym, ani w odniesieniu do przypadków, o których mowa w pkt 100 (skorzystanie, przy udzielaniu środków pomocowych, przez państwo członkowskie z procedur przetargowych zgodnych z zasadami konkurencji).

Rozwiązanie przyjęte w art. 1 ust. 4 OZEU ma podkreślać zgodność mechanizmów pomocowych, ujętych w OZEU, z regulacjami dotyczącymi pomocy publicznej, a zatem zgodność ze wspólnym rynkiem europejskim.

Art. 2. [Objaśnienie pojęć]

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) **biogaz** – gaz uzyskany z biomasy, w szczególności z instalacji przeróbki odpadów zwierzęcych lub roślinnych, oczyszczalni ścieków oraz składowisk odpadów;
- 2) **biogaz rolniczy** – gaz otrzymywany w procesie fermentacji metanowej surowców rolniczych, produktów ubocznych rolnictwa, płynnych lub stałych odchodów zwierzęcych, produktów ubocznych, odpadów lub pozostałości z przetwórstwa produktów pochodzenia rolniczego lub biomasy leśnej, lub biomasy roślinnej zebranej z terenów innych niż zaewidencjonowane jako rolne lub leśne, z wyłączeniem biogazu pozyskanego z surowców pochodzących ze składowisk odpadów, a także oczyszczalni ścieków, w tym zakładowych oczyszczalni ścieków z przetwórstwa rolno-spożywczego, w których nie jest prowadzony rozdział ścieków przemysłowych od pozostałych rodzajów osadów i ścieków;

- 3) biomasa – ulegającą biodegradacji część produktów, odpadów lub pozostałości pochodzenia biologicznego z rolnictwa, w tym substancje roślinne i zwierzęce, leśnictwa i związanych działów przemysłu, w tym rybołówstwa i akwakultury, przetworzoną biomasę, w szczególności w postaci brykietu, peletu, toryfikatu i biowęgla, a także ulegającą biodegradacji część odpadów przemysłowych lub komunalnych pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, w tym odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków, w szczególności osadów ściekowych, zgodnie z przepisami o odpadach w zakresie kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów;
- 3a) (*uchylony*)
- 3b) biomasa pochodzenia rolniczego – biomasę pochodzącą z upraw energetycznych, a także odpady lub pozostałości z produkcji rolnej oraz przemysłu przetwarzającego jej produkty;
- 4) biopłyny – ciekłe paliwa dla celów energetycznych innych niż w transporcie, w tym do wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, wytworzone z biomasy, wykorzystywane w instalacjach spełniających wymagania w zakresie standardów emisyjnych, o ile takie standardy zostały określone na podstawie przepisów o ochronie środowiska;
- 4a) biowęgiel – wysokoenergetyczne paliwo stałe o wartości opałowej nie mniejszej niż 21 GJ/t wytworzone w procesie termicznego przetwarzania stałych substancji pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, ulegających biodegradacji i pochodzących z:
 - a) produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej i leśnej oraz przemysłu przetwarzającego ich produkty,
 - b) części odpadów innych niż wymienione w lit. a, które ulegają biodegradacji, z wyłączeniem odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków w rozumieniu przepisów o odpadach – przy czym proces ten przebiega w temperaturze 320–700°C w atmosferze beztlenowej lub przy znacznym niedoborze tlenu i przy ciśnieniu bliskim atmosferycznemu bez użycia katalizatorów oraz substancji obcych;
- 4b) centralny system informacji rynku energii – centralny system informacji rynku energii w rozumieniu art. 3 pkt 69 ustawy – Prawo energetyczne;
- 5) dedykowana instalacja spalania biomasy – instalację odnawialnego źródła energii, w której spalana jest wyłącznie biomasa albo biomasa łącznie z biogazem, biogazem rolniczym lub biopłynami, przy czym w instalacji tej może być stosowane paliwo pomocnicze;
- 6) dedykowana instalacja spalania wielopaliwowego – instalację spalania wielopaliwowego, w której udział liczony według wartości energetycznej biomasy, biopłynów, biogazu lub biogazu rolniczego jest większy niż 15% w łącznej wartości energetycznej wszystkich spalonych paliw zużytych do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła w tej instalacji w okresie rozliczeniowym określonym we wniosku, o którym mowa w art. 45 ust. 1, albo w okresie rozliczeniowym, o którym mowa w art. 83 ust. 2, o ile instalacja ta:
 - a) jest wyposażona w odrębne linie technologiczne służące do transportu do komory paleniskowej biomasy, biopłynu, biogazu lub biogazu rolniczego lub
 - b) wykorzystuje technologię fluidalną przeznaczoną do spalania odpadów przemysłowych wspólnie z paliwami kopalnymi lub paliwami powstałymi z ich przetworzenia oraz z biomasą, biopłynem, biogazem lub z biogazem rolniczym;
- 7) (*uchylony*)
- 7a) drewno energetyczne – surowiec drzewny, który ze względu na cechy jakościowo-wymiarowe posiada obniżoną wartość techniczną i użytkową uniemożliwiającą jego przemysłowe wykorzystanie, a także surowiec drzewny stanowiący biomasę pochodzenia rolniczego;
- 8) dystrybucja – dystrybucję w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 9) energia aerotermalna – energię o charakterze nieantropogenicznym magazynowaną w postaci ciepła w powietrzu na danym terenie;

- 10) energia geotermalna – energię o charakterze nieantropogenicznym skumulowaną w postaci ciepła pod powierzchnią ziemi;
- 11) energia hydrotermalna – energię o charakterze nieantropogenicznym skumulowaną w postaci ciepła w wodach powierzchniowych;
- 11a) hybrydowa instalacja odnawialnego źródła energii – wyodrębniony zespół urządzeń opisanych przez dane techniczne i handlowe, przyłączonych do tej samej sieci dystrybucyjnej lub przesyłowej o napięciu znamionowym nie wyższym niż 110 kV, w których energia elektryczna jest wytwarzana wyłącznie z odnawialnych źródeł energii, różniących się rodzajem oraz charakterystyką dyspozycyjności wytwarzanej energii elektrycznej, oraz:
 - a) żadne z urządzeń wytwórczych nie ma mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 80% łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej tego zespołu,
 - b) urządzenia wytwórcze wchodzące w skład tego zespołu mogą być wyposażone w jeden albo w kilka układów wyprowadzenia mocy, w ramach jednego albo kilku punktów przyłączenia,
 - c) łączny stopień wykorzystania mocy zainstalowanej elektrycznej tego zespołu jest większy niż 3504 MWh/MW/rok,
 - d) zespół ten jest zlokalizowany na obszarze jednego powiatu albo nie więcej niż 5 gmin graniczących ze sobą– przy czym taki zespół urządzeń wytwórczych może być wspomagany magazynem energii służącym do magazynowania energii wytworzonej z tego zespołu i wówczas oddawana z niego energia jest traktowana jako energia z odnawialnego źródła energii;
- 12) hydroenergia – energię mechaniczną wód, z wyłączeniem energii uzyskiwanej z pracy pompowej w elektrowniach szczytowo-pompowych lub elektrowniach wodnych z członem pompowym;
- 13) instalacja odnawialnego źródła energii – instalację stanowiącą wyodrębniony zespół:
 - a) urządzeń służących do wytwarzania energii opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia jest wytwarzana z odnawialnych źródeł energii, lub
 - b) obiektów budowlanych i urządzeń stanowiących całość techniczno-użytkową służący do wytwarzania biogazu rolniczego– a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej lub magazyn biogazu rolniczego;
- 14) instalacja termicznego przekształcania odpadów – instalację odnawialnego źródła energii będącą spalarnią odpadów lub współspalarnią odpadów w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2022 r. poz. 699 i 1250), w której część wytwarzanej energii elektrycznej i ciepła pochodzi z ulegającej biodegradacji części odpadów przemysłowych lub komunalnych, pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, w tym odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków, w szczególności osadów ściekowych, zgodnie z przepisami o odpadach w zakresie kwalifikowania części energii odzyskanej z termicznego przekształcania odpadów;
- 15) instalacja spalania wielopaliwowego – instalację odnawialnego źródła energii, w której energia elektryczna lub ciepło są wytwarzane z biomasy, biopłynów, biogazu lub biogazu rolniczego spalanych wspólnie z innymi paliwami;
- 15a) klastr energii – cywilnoprawne porozumienie, w skład którego mogą wchodzić osoby fizyczne, osoby prawne, podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r. poz. 574, z późn. zm.), lub jednostki samorządu terytorialnego, dotyczące wytwarzania i równoważenia zapotrzebowania, dystrybucji lub obrotu energią z odnawialnych źródeł energii lub z innych źródeł lub paliw, w ramach sieci dystrybucyjnej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV, na obszarze działania tego klastra nieprzekraczającym granic jednego powiatu w rozumieniu ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2022 r. poz. 528 i 583) lub 5 gmin w rozumieniu ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie

- gminnym (Dz.U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005 i 1079); klastery energii reprezentuje koordynator, którym jest powołana w tym celu spółdzielnia, stowarzyszenie, fundacja lub wskazany w porozumieniu cywilnoprawnym dowolny członek klastra energii, zwany dalej „koordynatorem klastra energii”;
- 16) końcowe zużycie energii brutto – nośniki energii dostarczone do celów energetycznych przemysłowi, sektorowi transportowemu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, w tym sektorowi świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, łącznie ze:
 - a) zużyciem energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła,
 - b) stratami energii elektrycznej i ciepła powstającymi podczas ich przesyłania i dystrybucji oraz magazynowania energii elektrycznej;
 - 17) magazyn energii elektrycznej – magazyn energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 10k ustawy – Prawo energetyczne;
 - 18) mała instalacja – instalację odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 50 kW i nie większej niż 1 MW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu większej niż 150 kW i mniejszej niż 3 MW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest większa niż 50 kW i nie większa niż 1 MW;
 - 19) mikroinstalacja – instalację odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV albo o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 150 kW, w której łączna moc zainstalowana elektryczna jest nie większa niż 50 kW;
 - 19a) modernizacja – proces inwestycyjny, którego celem jest odtworzenie stanu pierwotnego lub zmiana parametrów użytkowych lub technicznych instalacji odnawialnego źródła energii;
 - 19b) moc zainstalowana elektryczna instalacji odnawialnego źródła energii – łączną moc znamionową czynną:
 - a) zespołu urządzeń służących do wytwarzania energii elektrycznej – zespołu prądotwórczego, podaną przez producenta na tabliczce znamionowej, a w przypadku jej braku, moc znamionową czynną tego zespołu określoną przez jednostkę posiadającą akredytację Polskiego Centrum Akredytacji – w przypadku instalacji odnawialnego źródła energii wykorzystującej do wytwarzania energii elektrycznej biogaz lub biogaz rolniczy,
 - b) generatora, modułu fotowoltaicznego lub ogniwa paliwowego podaną przez producenta na tabliczce znamionowej – w przypadku instalacji innej niż wskazana w lit. a;
 - 20) odbiorca – odbiorcę w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
 - 21) odbiorca końcowy – odbiorcę końcowego w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
 - 22) odnawialne źródło energii – odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące energię wiatru, energię promieniowania słonecznego, energię aerotermalną, energię geotermalną, energię hydrotermalną, hydroenergię, energię fal, prądów i pływów morskich, energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego oraz z biopłynów;
 - 22a) operator informacji rynku energii – operatora informacji rynku energii w rozumieniu art. 3 pkt 72 ustawy – Prawo energetyczne;
 - 23) operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego – operatora systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
 - 24) operator systemu dystrybucyjnego gazowego – operatora systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
 - 25) operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego – operatora systemu przesyłowego w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
 - 26) paliwo gazowe – paliwo gazowe w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;

- 27) paliwo pomocnicze – paliwo inne niż biomasa, biopłynny, biogaz lub biogaz rolniczy stosowane wyłącznie do uruchomienia instalacji odnawialnego źródła energii, w której zastosowane zabezpieczenia techniczne uniemożliwiają wytwarzanie z niego energii elektrycznej;
- 27a) prosument energii odnawialnej – odbiorcę końcowego wytwarzającego energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w mikroinstalacji, pod warunkiem że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym, nie stanowi to przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej określonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. z 2022 r. poz. 459 i 830);
- 27b) prosument wirtualny energii odnawialnej – odbiorcę końcowego wytwarzającego energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w instalacji odnawialnego źródła energii przyłączonej do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej w innym miejscu niż miejsce dostarczania energii elektrycznej do tego odbiorcy, która jednocześnie nie jest przyłączona do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej za pośrednictwem wewnętrznej instalacji elektrycznej budynku wielolokalowego, pod warunkiem że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym wytwarzanie to nie stanowi przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej określonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej;
- 27c) prosument zbiorowy energii odnawialnej – odbiorcę końcowego wytwarzającego energię elektryczną wyłącznie z odnawialnych źródeł energii na własne potrzeby w mikroinstalacji lub małej instalacji przyłączonej do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej za pośrednictwem wewnętrznej instalacji elektrycznej budynku wielolokalowego, w której znajduje się punkt poboru energii elektrycznej tego odbiorcy, pod warunkiem że w przypadku odbiorcy końcowego niebędącego odbiorcą energii elektrycznej w gospodarstwie domowym wytwarzanie to nie stanowi przedmiotu przeważającej działalności gospodarczej określonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej;
- 28) przedsiębiorstwo energetyczne – przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 29) przesyłanie – przesyłanie w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 29a) punkt poboru energii – punkt poboru energii w rozumieniu art. 3 pkt 67 ustawy – Prawo energetyczne;
- 29b) reprezentant prosumentów – osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, uprawnioną na podstawie umowy, o której mowa w art. 4a ust. 1, do reprezentacji prosumentów wirtualnych energii odnawialnej lub prosumentów zbiorowych energii odnawialnej, w szczególności w relacjach z operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego, zarządcą budynku wielolokalowego lub organami administracji architektoniczno-budowlanej, a w przypadku prosumenta wirtualnego energii odnawialnej – także podmiotem odpowiedzialnym za bilansowanie handlowe;
- 30) rozruch technologiczny – pracę instalacji odnawialnego źródła energii mającą na celu wyłącznie przeprowadzenie prób i testów umożliwiających końcowy odbiór tej instalacji;
- 31) sieci – sieci w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 32) sieć dystrybucyjna – sieć dystrybucyjną w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 33) sieć przesyłowa – sieć przesyłową w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 33a) spółdzielnia energetyczna – spółdzielnię w rozumieniu ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2021 r. poz. 648) lub ustawy z dnia 4 października 2018 r. o spółdzielniach rolników (Dz.U. poz. 2073), której przedmiotem działalności jest wytwarzanie energii elektrycznej lub biogazu, lub ciepła, w instalacjach odnawialnego źródła energii i równoważenie zapotrzebowania energii elektrycznej lub biogazu,

- lub ciepła, wyłącznie na potrzeby własne spółdzielni energetycznej i jej członków, przyłączonych do zdefiniowanej obszarowo sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV lub sieci dystrybucyjnej gazowej, lub sieci ciepłowniczej;
- 33b) stała cena zakupu – cenę energii elektrycznej, po jakiej od wytwórcy, o którym mowa w art. 70a ust. 1, zakupu dokonuje sprzedawca zobowiązany lub cenę stanowiącą podstawę do wyliczenia ujemnego salda dla wytwórcy, o którym mowa w art. 70a ust. 2 albo w art. 70b ust. 9 pkt 2;
- 33c) toryfikat – wysokoenergetyczne paliwo stałe o wartości opałowej nie mniejszej niż 21 GJ/t wytworzone w procesie termicznego przetwarzania stałych substancji pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, ulegających biodegradacji i pochodzących z:
- a) produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej i leśnej oraz przemysłu przetwarzającego ich produkty,
 - b) części odpadów innych niż wymienione w lit. a, które ulegają biodegradacji, z wyłączeniem odpadów z instalacji do przetwarzania odpadów oraz odpadów z uzdatniania wody i oczyszczania ścieków w rozumieniu przepisów o odpadach – przy czym proces ten przebiega w temperaturze pomiędzy 200–320°C w atmosferze beztlenowej lub przy znacznym niedoborze tlenu i przy ciśnieniu bliskim atmosferycznemu bez użycia katalizatorów oraz substancji obcych;
- 34) układ hybrydowy – instalację odnawialnego źródła energii, wytwarzającą energię elektryczną albo energię elektryczną i ciepło, w której w procesie wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła są wykorzystywane nośniki energii wytwarzane oddzielnie z odnawialnych źródeł energii, z możliwością wykorzystania paliwa pomocniczego, i ze źródeł energii innych niż odnawialne, pracujące na wspólny kolektor oraz zużywane wspólnie w tej jednostce wytwórczej do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła;
- 34a) układ pomiarowo-rozliczeniowy – układ pomiarowo-rozliczeniowy w rozumieniu art. 3 pkt 63 ustawy – Prawo energetyczne;
- 35) układ rozdzielony – układ urządzeń służący do wytwarzania energii elektrycznej albo ciepła w odrębnych procesach technologicznych;
- 35a) umowa kompleksowa – umowę kompleksową w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 36) wartość początkowa – wartość początkową w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2021 r. poz. 217, 2105 i 2106);
- 37) wyłączna strefa ekonomiczna – obszar wyłącznej strefy ekonomicznej Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz.U. z 2022 r. poz. 457, 1079 i 1250);
- 38) wysokosprawna kogeneracja – wysokosprawną kogenerację w rozumieniu ustawy – Prawo energetyczne;
- 39) wytwórca – podmiot, który ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, wytwarzający energię elektryczną lub ciepło z odnawialnych źródeł energii lub wytwarzający biogaz rolniczy w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w wyłącznej strefie ekonomicznej;
- 40) zboża pełnowartościowe – ziarna zbóż spełniające wymagania jakościowe dla zbóż w zakupie interwencyjnym określone w art. 7 rozporządzenia wymienionego w pkt 3, które podlegają zakupowi interwencyjnemu.

[Przejdź do księgarni →](#)